

EDWIN MUIR

Ο "Εντουνι Μιούρ" γεννήθηκε στὸ Ντίρνες τῶν ἀγγλικῶν νησιῶν Όρκνις τὸ 1887. Ἐξῆστος οὖν ἡπάλληλος καὶ δημοσιογράφος. Γνωστὸς σὰν ποιητής, κριτικός καὶ μεταφραστής γίγνεται μετὰ τὸ 1912. Οἱ μεταφράσεις τοῦ Κάφη ποὺ ἐξέδοσε μὲ τὴ γυναῖκα του Βίλλα "Ἀντερσον" τὸ ἑπέβαλαν στὸ ἀγγλικὸ κοινό. Πέθανε τὸ 1958.

"Ἐργα του: Μία αὐτοβιογραφία (1954). "Εξι-

συλλογὴς ποιητικὲς ποὺ περιλαμβάνονται ὁλικῶς ἡ μερικῶς στὰ Συλλεχθέντα Ποιήματα (1921—51). Ἀλλη συλλογὴ "Τὸ Ἔνα Πόδι στὸν Παράδεισο". Στὰ πεζὰ ἔργα τοῦ Μιούρ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν αὐτοβιογραφία του καὶ τὶς μεταφράσεις, περιλαμβάνονται δύο γνωστὰ βιβλία: 'Η Δομὴ τοῦ Μυθιστορήματος (1928) καὶ Δοκίμια γιὰ τὴ Λογοτεχνία καὶ τὴν Κοινωνία (1949).

***

Τ' ΑΛΟΓΑ

Μόλις δώδεκα μῆνες ύστερα
τὴν ἐπτασήμερο τὸν πόλεμο ποὺ κοίμησε
τὴν ἀνθρωπότητα
ἀργά τὸ βράδυ ήλθαν τὰ παράξενα ἄλογα.
Κιόλας εἶχαμε κάνει συμφωνία μὲ τὴ σιωπή,
τὶς πρώτες λίγες μέρες ήσαν ὅλα τόσο ἥσυχα
που φόβιζε ν' ἀκούμε τὴν ἀνάστα μας.
Τὴ δεύτερη μέρα
τὰ ραβιόφωνα ἐσίγησαν· γυρίσαμε τὰ κουμ-
πιά· καμμιὸ ὀπόντηση.
Τὴν τρίτη μέρα ἔνα πλοίο πολεμικὸ προσπέ-
ρασσε, πήγανε βορεινά,
τὸ πτώματα σωρὸς ἐπάνω στὸ κατάστρωμα.
Τὴν ἕκτη μέρα
ἔνα δεροπλάνο πέρασε καὶ βούτηξε στὴ θάλασ-
σα. "Υστερα
τίνηται τὰ ραβιόφωνα βουδέ.
Καὶ ἡμερα στέκονται στὶς γωνιὲς μὲς στὶς
κουζίνες μας,
επίκενται, ἵσως ἀναμένα, σ' ἔνα ἑκατομμύ-
ριο δωμάτια
εἰς ὅλο τὸν κόσμο. Μὰ τώρα ἀν ἡτον νὰ μιλή-
σουν πάλι,
ην ἔσφινικα ξαναμίλαγαν,
ην μὲ τὸ χτύπημα μεσημεριοῦ μὶς φωνὴ μι
λούσε
ην θὰ προσέχαμε, δὲν θὰ τ' ἀφήναμε νὰ φέ-
ρουν πίσω
τὸν πελὴν ἀσχημὸ κόσμο ποὺ τὰ παιδιά του
καταδρόχθισε
μὲ μιὰ χωριά. Δὲν θὰ τὸν ἀνεχόμαστε ξανά.
Εἴπετό μους τοιμιὰ φορὰ τὰ ἔθνη ποὺ κοι-
μούνται
τυφλὰ ηευλουριασμένα μ' ἀδιαπέραστη λύπη,
καὶ τὸ παράξενο αὐτῆς τῆς σκέψης μᾶς κάνει
νὰ τὰ χάνουμε.

Οἱ μηχανὲς τοῦ θερισμοῦ ἔδω κι ἔκει μὲς
στοὺς ἀγρούς μας· τὸ βράδυ
μοιάζουν σὲν βρώμικα θαλάσσια τέρατα ποὺ
περιμένουν ξαπλωμένα.
Τὸ φήμινο μὲ έκει ποὺ είναι νὰ σκουριάζουν :
«Θεούς θιελυθεύν νὰ γίνουν πλούσιο ἔδαφος».

Τὰ δώδια μας σύρουν σκουριασμένα ἄροτρα,
πούχαμε ἀπὸ καιρὸ παραμερίσει. "Ἐχουμε γυ-
ρίσει πίσω,
πολὺ περάσαμε τὴ γῆ τῶν πατέρων μας.
Καὶ τότε τὸ βράδυ τοῦ καλοκαιριοῦ
ἀργά τὰ παράξενα ἄλογα ἔφθασαν.
Ἄκούσαμε ἔνα ὀπόμακρο κτύπημα στὸ δρόμο,
ἔνα βαθὺ τυμπανισμό· σταμάτησε, συνέχισε
πάλι
καὶ στὴ γωνία ἔγινε ὑπόκωφη βροντή.
Εἴδαμε τὰ κεφάλια,
σὰν ἄγριο κῦμα ποὺ ὄρμα καὶ φοβηθήκαμε.
Εἶχαμε πουλήσει τ' ἄλογα τὸν καιρὸ τῶν πα-
τέρων μας
ν' ἀγοράσουμε νέα τρακτέρ. Τώρα μᾶς φαίνον-
ται παράξενα
σὰ μυθικὰ φαριὰ δαλμένα πάνω σὲ παλαιὰ ἀ-
σπίδα
ἡ εἰκόνες σὲ βιβλίο ἱπποτικό.
Δὲν εἶχαμε τὴν τόλμη νὰ τὰ πλησιάσουμε. Κι'
αὐτὰ περίμεναν,
πείσμονα καὶ ντροπαλὰ σὰ μιὰ πολιὰ ἐντολὴ
νὰ τάχε στείλει νὰ βροῦν ποὺ εἴμαστε
καὶ ἐκείνη τὴν ἀπὸ καιρὸ χαμένη ἀρχαϊκὴ συν-
τροφικότητα.
Τὴν πρώτη ὥρα δὲ σκεφτήκαμε
πὼς ήσαν πλάσματα νὰ τὰ χουμε καὶ νὰ τὰ
χρησιμοποιούμε.
Μεταξὺ τους μερικὰ πουλάρια μισὴ περίποια
δωδεκάνα
πεταμένα σὲ κόποια ἐρημιὰ τοῦ κόσμου ποὺ
σπάραξε
καὶ ὅμως νέοι σὰ νάχαν ἔλθει ἀπὸ τὸ δικό τους
τὸν παράδεισο.
Απὸ τότε σύρουν ἄροτρα καὶ βαστούν τὰ δά-
ρη μας
μὰ αὐτὴ ἡ ἐλεύθερη δουλεία συγκινεῖ ἀκόμη
τὶς καρδιές μας.
Ἡ ζωὴ μας ἀλλαξε· ὁ ἐρχομός τους ἡ ἀρχή
μας.

Μετάφραση
ΜΑΡΙΑ ΜΙΡΑΝΤΑ ΜΕΘΕΝΙΤΗ